

Κουνακί Έιν Α'2

Λησά Λοκα για το βιβλίο...

Το παιδί του Νύε είναι ένα από τα βιβλία που θα μου μείνουν αφέλαστα. Ήταν ένα βυθικνυτικό ταξίδι, το οποίο είχε την ευκαιρία να το παρακολουθήσω από τα μούσια ενός παιδιού. Ένος παιδιού, που παρόλο που έλαβε ένα μεγάλο μέρος της παιδικής του ηλικίας, προβλήθηκε να κρατήσει την αθωότητα και την παιδική του αφέλεια. Ήταν ένα παιδί που δεκα βήματα μπορούσαν να αλλάξουν την ζωή του - δεκα βήματα για να αποκτίσει μια οικογένεια και δεκα βήματα για να γαναμίσει ορφανός - Ιδιαίτερη ευτύχηση μου έκανε ο δεσμός με την μητέρα του και η ενδοκρινή αδυναμία που της είχε οξα αυτά τα χρόνια. Την παρομοιάζει με έναν ήλιο, ο οποίος εκπέμπει ζέστασια και φωτίζει τα πάντα γύρω του. Ένιωθε προστατευμένος κοντά της και ακριβώς δίπλα της πέρασε την τελευταία νύχτα πριν αλλαίξει όλη του η ζωή. Είναι τουλαίπι-βτου θαίβερό να βλέπεις ένα μικρό παιδί να αποχωριφέ-ται τους γονείς του, χωρίς ζεκαθάρι εβήληση. Μαζί με τους γονείς του, έχασε το σπίτι του, τις αναμνήσεις, την βουτροφία και την προστασία του εκεί που πήγε, ωστόσο, αντικρίσε μια αξιοβημύστη γυναίκα φίλαρα, εντελώς διαφορετική απ' όσα είχε βουηδίσει. Μια δυναμική, αποφασιστική γυναίκα, που έλεγε με τρελή άνεση "να πάρει η ευχή". Μπορεί να μην εξέφραζε πάντα τα βουαιβήματα της, αλλά παίνω απ' όσα ήταν αίθρητος. Ένας άνθρωπος που έβαλε στόχο να προστα-τεύσει τα παιδιά από της κακές και αδικες επιρροές των μεγάλων. Δεν λήγισε στις πιέσεις των "αυτεπάλλων" και δεν βκεφτακε το προβωπικό της βυμφέρων. Αλλά ένα πρόσωπο που θέλω να αναφέρω είναι ο γερμανός αξιοβη-τικός, ο οποίος αντιβωηκε στις πιέσεις του λαού του και αποφάσισε να υποβωριφέ τις δικές του αυτηλήσεις. Έίχε

Μπροστά των μικρά παιδιά, τα οποία εξαρτούνται από την απόφασή του. Οδο αφέλι και να ήταν, κατέλαβαν ότι η ζωή τους βρισκόταν σε κίνδυνο και θα είχε πάρει εντελώς διαφορετική τροπή αν ο εβραϊστικός διέλαζε την ανθρωπιά στον θυμό του προσωπικού συμφέροντος. Παρ' όλα αυτά, η απόφασή του δεν αποτυπώθηκε πουθενά αλλού πέρα από τις ψυχές των παιδιών. Δεν εκκινούσε η κοινή του πράξη δίσε όταν ήρθε η βιχημή να πάρουν αυτο που άξιζαν οι Γερμανοί, η ιστορία του είχε αβλημοτέλος. Με πλίσυβε αρκετά αυτή η καταληγή αλλά είναι μια ρεαλιστική κατάσταση βίν οποία δεν έχει σημασία αν έπεις ιδικές αξίες ή αν αποδίδεις δικαιοσύνη. Το μόνο που μετράει είναι αν είσαι Εβραϊός ή Γερμανός. Θα ήταν αβυχώνρητη παραθέψη να μην αναφέρω τον Πατέρα Πους του οποίου ο ρόλος ήταν καθοριστικός για την εξέλιξη της ιστορίας. Έβαβε αβέτηρητα πειδιά και όπως αναφέρεται στο βιβλίο, έβαβε και τις επόμενες γενιές. Το δέβιμο που είχε με τον μικρό Ιοζεφ ήταν από τα καλύτερα σημεία στην ιστορία, για μένα προσωπικά. Του μετέδωξε την αβίπη για τον Θεό, οποίος και αν είναι αυτοί τελικά. Έιχε βεβασιμώς στις διαφορετικές δριβκένυκες αναλήψεις και δεν ήταν φανωτική προβκολλημένος στις δικιές του. Γι αυτών του λογο προπαινή με τον δικό του μοναδικό τρόπο να προβατεύει τα εβραϊκά. Ηβέρε ότι αν δεν επιβήθουν οι ομμάτες τους, αυτή η φλώβα θα χανόταν για πάντα με το να παθεί μια φλώβα, γάνεται μια ακόμη διαφορετική ματιά στον κόσμο γάνεται ένας λαός η σοφία των ανθρωπών που την μιλούσαν, η ιστορία τους και πάνω απ' όλα ο αγώνας τους. Ακόμη, όταν ο Ιοζεφ άρχισε να αβφισβτεί την ίδια του την έρηβεία, τον παρότρυνε να μην την εγκαταλείψει. Εβίλλον όλα τα παιδιά επείνης της εποχής έχοντας εκτεθεί σε τόβες κακουχίες, καταγορούσαν την έρηβεία. Πίστευαν ότι το να έπεις αυτή την ιδιαίτερη ταυτότητα δημιουργούσε προβλήματα. Κατιγορούσαν

ακόμη και τους γονείς τους για την ταυτότητά τους. Δεν ήξεραν όμως ότι αυτό που συνέβαινε δεν έφταζε ούτε το επίπεδο τους, ούτε η θρησκεία, ούτε ο Θεός. Έφτασαν οι άνθρωποι. Αυτοί που ακόμα και αν λέγονται άνθρωποι δεν ήξεραν τι είναι η ανθρωπιά. Αυτοί που πολεμούσαν για το συμφέρον τους και ήθελαν να επιβληθούν στον κόσμο. Αυτοί που περιορίζαν τις ελευθερίες των άλλων και τους κατέβρεφαν αδικαιολόγητα τις ζωές. Αυτοί που βιβαίωναν παντοτινά τις ψυχές. Αυτοί που ανάγκασαν μικρά παιδιά να χυρίδουν στους γονείς τους αλλοθήμενοι έφηβοι. Αυτοί έφτασαν όμως η αβωότητα των παιδιών τους εμπόδιζε να το δουν με καθαρά μάτια. Επίσης, ένα ακόμα σημείο που με συγκίνησε ήταν η περιγραφή της μητέρας του Ρούντι. Ο Ρούντι, την θεωρούσε ως μια γυναίκα με σκωρφή όψη που προκαλούσε τον θαυμασμό των άλλων. Η ψυχικά τραυματισμένη γυναίκα που μάλιστα ήταν απλώς ένας άνθρωπος που το μόνο που αναζητούσε ήταν το χατίρι του γιου της. Αυτά που πέρασε είχαν αποτυπωθεί σε όλο της το σώμα και φαινόταν η ταλαιπωρία της. Όλα αυτά, όμως άλλαξαν όταν είδε τον γιο της και όταν άρχισε να πεύζει μουσική. Έχω εξετάσει αυτό το σημείο ως μια απόδειξη ότι η μουσική, αν και οι θετικές της ιδιότητες υποτιμώνται από πολλούς, είναι ικανή να θεραπεύει ανοιχτές πληγές. Τέλος, θα ήθελα να πω ότι ακόμα και μετά από πολλά χρόνια, η επιρροή του πατέρα πους βίω τη ζωή του Ιωσήφ είναι εμφανής. Δεν νομίζω ότι θα ξεχάσει ποτέ το έργο του και την καλή ψυχή του. Θα ήθελα πολύ να πιστέψω ότι δεν θα χρειαστεί ο Ιωσήφ να επαναλάβει το έργο του Ιερέα. Να πιστέψω ότι δεν θα υπάρχουν πλέον παιδιά που χρειάζεται να κρυφτούν και να προστατευτούν. Όμως, αυτό ανήκει στο πολύ μακρινό μέλλον ή ακόμα και σε μια ιδανική πραγματικότητα. Ταλαιπίστον εύχομαι και ελπίζω να υπάρχουν πολλοί Νωε και να καταφέρουν ότι καταφέρει να κάνει ο Πατέρας πους για τον Ιωσήφ και κείθε Ιωσήφ...